

Arrest

nr. 128 346 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D in het kader van haar studies en werd in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2010.

1.2. Verzoekster diende op 16 augustus 2010 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling.

1.3. Verzoekster diende op 28 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 21 december 2011 (RvV 21 december 2011, nr. 72 369).

1.5. Verzoekster diende op 14 juni 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 14 juli 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.7. Verzoekster diende op 16 november 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 5 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De Raad vernietigde de in punt 1.8 vermelde beslissing in zijn arrest van 29 januari 2013 (RvV 29 januari 2013, nr. 96 019).

1.10. Op 10 april 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 22 april 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

N.(...) S.(...), M.(...) (R.R.: ...)

nationaliteit: Kameroen

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 19.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet

eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 16.11.2011 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Bovendien meent verzoekster dat DYZ de beginselen van behoorlijk bestuur grondig heeft geschonden. Verzoekster kan zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de medische situatie van verzoekster

Dat verzoekster van mening is dat zij haar identiteit zowel in haar aanvraag dd 16.11.2011, als haar vorige procedures reeds heeft bewezen. Dat de regularisatieaanvraag van verzoekster bijgevolg

ontvankelijk verklaard moest worden en dat er rekening moest gehouden worden met het geheel van elementen met betrekking tot dit dossier.

Bij haar aanvraag voegde zij een medisch attest dd 04.11.2011 van Dr. Tas, waarin het volgende wordt gesteld:

Verzoekster leidt aan verschillende aandoeningen, waaronder multipale adhesies rondom de lever en naastliggende organen. Bovendien liep verzoekster chlamydia op in Afrika, waardoor zij nu te maken heeft met vergroeiingen en beschadigde en afgesloten eileiders.

De behandelende geneesheer erkent dat verzoekster te maken heeft met chronische buikpijn en dat zij daar ten minste 6-12 maanden pijnstillers voor zal moeten nemen.

Bovenop de pijnstillers, neemt verzoekster nog verschillende andere soorten medicatie in.

Dat het duidelijk is dat verzoekster in Kameroen niet dezelfde zorgen zal kunnen genieten, en dat dit haar behandelingsduur aanzienlijk zou verlengen.

De aandoening van verzoekster is zo ernstig, dat als de behandeling wordt stopgezet, dit gevolgen zou hebben voor haar hele lichaam. Door een stopzetting van de behandeling zou verzoekster te maken krijgen met een tekort aan oestrogenen waardoor er vaginale infecties, urinewegeninfecties of zelfs botontkalking kunnen voorkomen.

Dat het duidelijk is dat verzoekster ernstig ziek is en dat zij de juiste begeleiding en ondersteuning nodig heeft om haar aandoeningen onder controle te houden.

Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer die het nodig acht dat verzoekster minstens elke 3 maand opgevolgd word en dat de laproscopie herhaald wordt na 6 maand.

Opvolgingen die niet beschikbaar zijn voor verzoekster in haar land van herkomst.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoekster ernstig ziek is, en voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in artikel 1 § 1.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

(...)

Verzoekster leidt aan verschillende aandoeningen, waaronder multipale adhesies rondom de lever en naastliggende organen

Het feit dat een geneesheer stelt dat de voorziene duur van de behandeling af te wachten is, bevestigt het grillig karakter van deze aandoening. Bijgevolg mag men ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoekster niet krijgen in haar land van herkomst!"

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier, en verzoekster, grondig zou onderzocht hebben!

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 .

Hoe kan een ziekte waarbij verzoekster te maken heeft met chronische pijn geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoekster is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Aile voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat verzoekster reeds een vergevorderde aandoening van haar ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens haar aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

DVZ dient te onderzoeken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een hritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert"

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer tot een conclusie gekomen is die lijnrecht tegenover deze van DVZ staat. Dat dit te wijten is aan het feit dat hij verzoekster wel heeft willen onderzoeken, en DVZ zich slechts gebaseerd heeft op het medisch attest of slechts stelt dit gedaan te hebben.

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoekster, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben!

Steeds opnieuw meent men deze procédure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit het medisch attest en de bijlages zeer duidelijk waaruit blijkt dat verzoekster ernstig ziek is!

Verzoekster acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij hun aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uittalingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekster niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het medisch getuigschrift in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat aile informatie voorhanden is om te bepalen dat de aandoening van verzoekster wel degelijk een bedreiging inhoudt voor haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

Aile voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

DVZ lijkt de ratio legis van de procédure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben moeten vernietigen, deze procédure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2) Aangaande de situatie in Kameroen

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Kameroen. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken.

Hoe kan ze geacht worden in haar land van herkomst haar leven terug op te bouwen en dit terwijl verzoekster ernstig ziek is?

De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Nu duidelijk blijkt dat verzoekster ernstig ziek is, dient de situatie in het land van herkomst onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of verzoekers kunnen terugkeren.

Uit de medische informatie die verzoekster bij haar aanvraag voegde, blijkt zeer duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is, bijgevolg dient de situatie in het land van herkomst eveneens onderzocht te worden.

Het feit dat DVZ vermeldt dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit is geen afdoende motivering om de situatie in het land van herkomst niet te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Uit het voorgaande blijkt dat men de situatie in het land van herkomst diende te onderzoeken! De arts - attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering

van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. '

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel !

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Hoewel verzoekster zich in haar middel baseert op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij zelf deze motivering in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het eveneens geschonden geachte artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Een ziekte “zoals voorzien in § 1, eerste lid” van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor (...) (het) leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in (...) (het) land van herkomst of het land (...) (van verblijf)”

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij in het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 4 november 2011 gewag wordt gemaakt van “*peri-hepatitis, Endo-peri-salpingitis, multiple adhesies, overiële kysten en het Fitz-Hug Curtis syndroom*”.

3.9. De bestreden beslissing is gebaseerd op een advies van de arts-adviseur van 19 maart 2013 dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekster werd gebracht. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en bevat volgende overwegingen:

*“Geachte mevrouw,
N.(...) S.(...), M.(...)
Vrouwelijk*

Nationaliteit: Kameroen

Geboren op (...)

Adres: (...)

Artikel 9ter §3-4°

Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.11.2011.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04/11/2011 en de bijlagen blijkt dat de beschreven adhesies, perihepatitis, het Fitz-Hug-Syndroom en de ovariële kysten, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een probleem voor de fertiliteit maar als dusdanig niet voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

3.10. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te verklaren aangezien in het advies werd vastgesteld dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.11. Het betoog van verzoekster dat zij haar identiteit afdoende zou hebben bewezen is weinig dienstig aangezien de aanvraag niet zozeer om die reden onontvankelijk werd verklaard, maar wel omdat haar ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst wat haar ziekte betreft, naar de aandoeningen die werden vermeld in het SMG en is van oordeel dat deze wel degelijk bijzonder ernstig zijn. Verzoekster haalt rechtspraak van de Raad aan waarbij de beslissing werd vernietigd omdat enkel werd onderzocht of de aandoening direct levensbedreigend is. Deze rechtspraak kan niet worden toegepast in onderhavig geval. In het medisch advies wordt immers gesteld dat de aandoeningen van verzoekster weliswaar "een probleem voor de fertiliteit" vormen, "maar als dusdanig niet voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene". Tevens wordt in het medisch advies geoordeeld dat een afwezigheid van behandeling in het thuisland niet betekent dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld. Verzoekster beweert dat het medisch getuigschrift niet voldoende werd onderzocht, maar zij verduidelijkt niet in concreto welk element door de arts-adviseur over het hoofd zou zijn gezien. De blote bewering van verzoekster dat "de nodige hulp en ondersteuning" door de behandelende arts absoluut noodzakelijk werd geacht, mist feitelijke grondslag aangezien in het SMG uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld: "geen mantelzorg nodig (...)". Ondanks haar beweringen dat de aandoeningen wel degelijk een bedreiging vormen voor haar fysieke integriteit, slaagt verzoekster er niet in de pertinente overweging uit het medisch advies te weerleggen dat haar problemen (louter) betrekking hebben op haar (in-)fertiliteit die blijkens het SMG definitief is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij wel degelijk een onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij afwezigheid van behandeling in haar thuisland.

3.12. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Vermits de arts-attaché uitdrukkelijk stelt in zijn advies dat de "eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland betekent niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld", diende in casu geen onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid van medische zorgen in Kameroen. Hieruit blijkt geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, zoals verzoekster in haar middel beweert. Terloops wijst de Raad erop dat de - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die de gemachtigde van de staatssecretaris aan zijn onontvankelijkheidsbeslissing toevoegt en die worden hernomen in de nota met opmerkingen, niet overeenstemmen met het advies waarop de beslissing gestoeld is en bijgevolg volstrekt overbodig zijn.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen

geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN